

tilveiebringes paa samme Maade, som nærværende Lovforslag foreskriver, nemlig ved fælles Sammenstud fra Kjøbstad og det tilgrændsende Amt, saa der er altsaa ikke noget Nyt deri. Derimod er § 10, der indeholder Bestemmelsen om Oprettelse af en Statskvarantæneanstalt, naturligvis en ny Bestemmelse. Vi have jo nemlig for Diebliffet ikke nogen Kvarantæneanstalt; men vil man overhovedet gaa til en saadan Foranstaltning, som her er tilfigt, er det dog absolut nødvendigt, at Staten maa have en Kvarantæneanstalt. Det er vistnok enestaaende, at en Stat ikke har nogen Kvarantæneanstalt. Er det ikke forunderligt, at vi især, da der var Frygt for at faae pestagtig Sygdom indført i Landet, maatte indlede Forhandlinger med en Nabostat og bede om at laane dens Kvarantæneanstalt? Det er dog et Forhold, som man ikke længer kan lade være uforandret og i Forhold til den Betydning, det vil have for hele Landet at kunne lade de Skibe, der komme fra pestsmittede Steder, underkaste en virkelig Kvarantæne, mener jeg, at de Omkostninger, der blive Tale om for Staten til Opsørelse af en Kvarantæne, ere for Intet at regne. Jeg er overbevist om, at, naar det Tilfælde indtraf, at man ikke havde en saadan Anstalt og pestagtige Sygdomme maatte af den Grund indføres i Landet, vilde man højlig beklage, at den lovgivende Myndighed ikke i Tide havde søgt for at have en saadan Anstalt tilfæde. Af de nye Bestemmelser, der ere optagne i nærværende Forslag, skal jeg endnu dvæle ved Bestemmelsen i § 34 med Hensyn til Udredelsen af Omkostningerne. Den indeholder nemlig en temmelig stærk Afvigelse fra den nu gjældende Ret, idet den nu gjældende Lov af 1ste Mai 1868 bestemmer, at alle de Omkostninger, der foranlediges ved Skibets Rensning og de Sygges Helbredelse, skulle betales af Skibet, medens § 34 foreslaar, at Omkostningerne skulle udredes af de samme Kommuner, som skulle opføre de saakaldte Isolationslokaler. Jeg tilstaar, at jeg oprigtig talt ikke ser nogen Grund til, at man tager en Byrde fra Skibet og lægger den paa Kommunerne. Det kan dog for enkelte Kommuner blive en meget alvorlig og kostbar Sag. Kommer man til en Epidemii, saa er Sagen en helt anden, saa kunne Kommunerne selvfølgelig ikke undrage sig fra at paatage sig endogjaa meget betydelige Omkostninger, men det kan hændes, at et enkelt Sygdomstilfælde i en Kommune kan blive overordentlig byrdefuldt, og jeg ser ingen Grund til, hvorfor den Omstændighed, at et Skib tilfældig kommer til en Kommune og aflæsser en Syg der, skal kunne paaføre denne Kommune endogjaa meget store Byrder. Jeg erindrer, at jeg i 1853 opholdt mig i en Kommune, hvor der fandtes een, siger og skriver een Kolerasyg, og denne ene Kolerasyg kostede over 2,000 Rdl. Naturligvis var det ikke ham alene, der kostede alt dette, men alle de Foranstaltninger, som dette

ene syge Menneskes Ankomst til Kommunen foranledigede, løb op til over 2,000 Rdl. Jeg finder det ubilligt og urimeligt, at man vil læsse denne Byrde over paa Kommuner, som i Forveien kunde have tilstrækkeligt at gjøre med de Byrder, som ordinært paahvile dem. Vil man altsaa, som jeg kunde tænke mig, for ikke at lægge Samfærdselen større Hindringer i Veien end høist nødvendigt, fritage Skibene for Afholdelsen af denne Udgift, som ellers ifølge Lov af 1ste Mai 1868 paahviler dem, saa er jeg tilbøjelig til at finde, at det vilde være rigtigst, som ogsaa den ærede sidste Læser antydede, at lade det blive en Statsudgift og ikke lade den Kommune, som tilfældig faar Besøg af en saadan Syg, bære de ofte betydelige Omkostninger. I § 39, hvor Forsølgningen af de Overtrædelser, som der kan være Tale om ved denne Lov, er omtalt, er der ogsaa sket en Forandring i den nugjældende Lovgivning, idet § 39 gaar ud fra, at alle Overtrædelser af nærværende Lov skulle gjøres til Gjenstand for justitiel Forsølgning. Derved afviger denne Lov fra Loven af 1868, som henviser den Slags Sager til offentlig Politiretsbehandling. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det vilde være rettest, at man beholdt Bestemmelsen i den nugjældende Lov. Saa godt som alle Tilfælde, hvor der bliver Spørgsmaal om Overtrædelser af nærværende Lov, ville have Karakteren af, hvad man i daglig Tale talder Politiforfeelser, og det ligger derhos i Forholdets Natur, at de trænge til en hurtig Retsforsølgning og altsaa ikke bør belejres med alle de Formaliteter, som ellers følge med en Justitsaktion. Jeg ser nok, at der er søgt at bøde herpaa ved at tillade Kvarantænekommissionen og i Kjøbstæderne Politimesteren at modtage Tilbud om mindelig Afgjørelse; men bortset fra, at dette ganske vist, saavidt mig bekjendt, er enestaaende i vor Lovgivning, at man tillader Andre end Retterne at modtage den Slags Forligstilbud, saa ser jeg ikke rettere, end at der ved, at man henviser alle betydeligere Tilfælde, som ikke ville blive afgjorte paa denne summariske Maade, til Justitsaktion, vil blive paaført de Paagjældende Forsinkelser og Tab af Penge, som kunde undgaaes ved, at man henviser Sagerne til offentlig Politiretsforsølgning, Noget, som desuden, som bemærket, stemmer med vor nuværende Lovgivning. Disse Bestemmelser i det foreliggende Lovforslag, som jeg har fremhævet, ere, saavidt jeg ser, det eneste Nye. Alt det Øvrige er en Sammenarbejden af den nugjældende Lovgivnings Bestemmelser, og det foreskommer mig, at man ved at gennemgaa dette Arbejde maa være taknemlig for, at det er gjort, fordi det giver en overfluelig Samling af alt dertil Henhørende, hvad ikke blot er i det almindelige Publikums Interesse, men ogsaa vil være særlig gavnligt for dem, som i paagjældende Tilfælde skulle have med disse Sager at gjøre.